

KOPAČKY

ZÁHADA SIEDMICH
GÓLOV DO VLASTNEJ
BRÁNY

Roberto Santiago

Ilustroval Enrique Lorenzo

FRAGMENT

Kopačky 2

Záhada siedmich gólov do vlastnej brány

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Roberto Santiago

Kopačky 2: Záhada siedmich gólov do vlastnej brány – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

KOPÁČKY

**ZÁHADA SIEDMICH GÓLOV
DO VLASTNEJ BRÁNY**

Roberto Santiago

Ilustroval Enrique Lorenzo

FRAGMENT

Original title: El misterio de los siete goles en propia puerta

© Text by Roberto Santiago

© Illustrations by Enrique Lorenzo

© Ediciones SM, 2013

Slovak edition published by arrangement with Ediciones SM through Dos Passos
Agencia Literaria.

All rights reserved.

Translation © Lucia Nguyen, 2026

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2026

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať
a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek
spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ
je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-5084-4

ISBN e-knihy 978-80-566-5086-8 (1. zverejnenie, 2026) (ePDF)

1

Srdce mi búši ako splašené, až mám pocit, že sa mi každú chvíľu rozskočí.

Nikdy v živote som tak rýchlo nebežal – dokonca ani vtedy, keď som musel šprintovať za dlhou prihrávkou, obehnúť obrancov a spracovať loptu skôr než brankár.

Bežím už celú večnosť.

Bolia ma nohy a pľúca mám v jednom ohni.

Ale zastaviť nemôžem.

Ideš, ideš, ideš.

Otočím sa a zbadám ju. Je mi v päťách.

Má červenú tvár, fučí, tečie z nej pot a vlasy jej stoja dupkom na všetky strany. No nevšíma si to.

Keď si niečo zaumieni, je nezastaviteľná.

„Švihaj, Francisco, nezastavuj!“ kričí na mňa mamina.

Znova sa obzriem, ale stále upaľujem vpred.

Nikdy som ju takúto nevidel.

Je červená ako paprika, no trieli ďalej.

Aj mamy občas bežia.

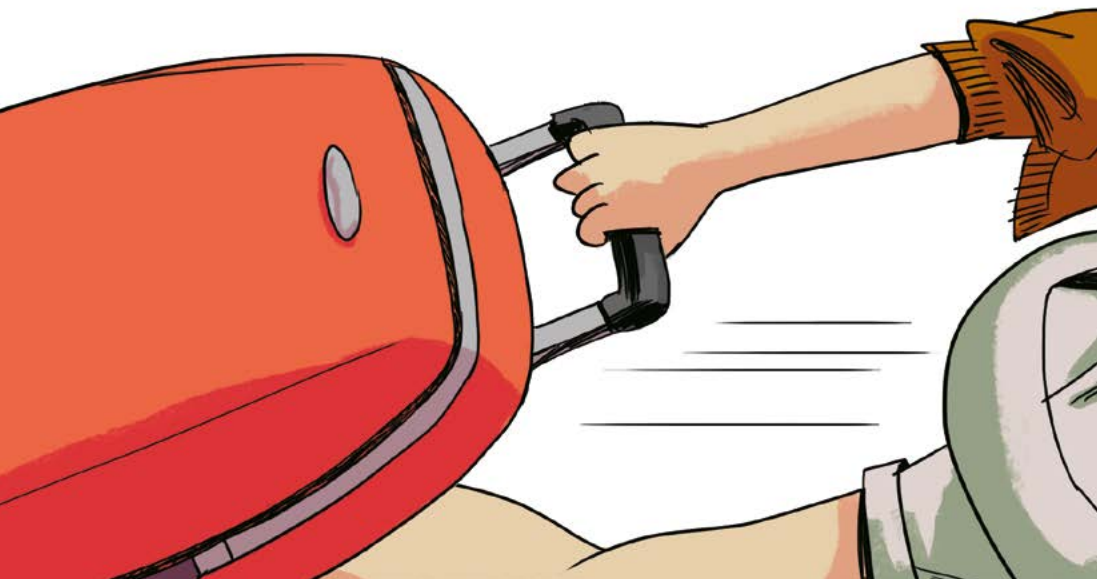
Akurát som netušil, že tá moja je v tom taká dobrá.

Zrýchlim, ale ona ma dobieha. Beží ako o život.

Už ma predbehla.

„No tak, Francisco, nestihneme to!“

Ľudia sa nám uhýbajú z cesty a niektorí za nami zdesene kričia, že máme dávať pozor – veď takto sa po ulici predsa nebeží!

Takmer vrazíme do jednej panej s nákupným vozíkom. Našťastie ho na poslednú chvíľu odtiahne z cesty a mamina prefrčí popri nej.

Ja však také šťastie nemám a vozík sa rúti priamo na mňa. Musím uskočiť a zakopnem pritom o koleso. Stratím rovnováhu, ale mamina ma zachytí, skôr než sa rozpleším na zemi.

„Prepáčte, pani!“ ospravedľňuje sa mamina.

A upaľujeme ďalej.

Zdvihnem zrak a pozriem sa na obrovské hodiny na budove, do ktorej sa potrebujeme dostať: už je skoro deväť.

Nestihneme to.

Pred nami kráčajú škôlkari držiaci sa za ruky. Zaberajú celý chodník.

Nemáme ako prejsť.

Skočíme do premávky a šviháme po ceste, kde nás hneď vytrúbi taxík.

„Hej, vy tam, ste normálna?!“ kričí taxikár na moju maminu. „Nemôžete sa len tak bezhlavo vrútiť do premávky, ako sa vám zachce!“

Mamina sa otočí – asi aby sa mu ospravedlnila. Lenže namiesto toho zdvihne ruku a zakričí taxikárovi naspäť:

„To hovorí ten pravý!“

A ťahá ma ďalej.

„No poďme, makaj!“ poháňa ma.

Taxikár za nami niekoľkokrát zatrúbi a asi nám aj nadáva, ale ja sa už radšej neotáčam.

Dorazíme k priechodu pre chodcov. Hodiny na budove ukazujú o dve minúty deväť.

Na semafore svieti červená.

Mamina ma prudko zabrzdí rukou.

Nikde žiadne auto, no napriek tomu ma nenechá prejsť.

„Čo je?“ nechápem. „Môžeme bežať po ceste uprostred premávky, ale nesmieme prejsť na červenú, hoci nejde žiadne auto?“

„Semafore sa musia rešpektovať, Francisco,“ odvetí vážne.

„Ale veď nič nejde!“ protestujem.

„Semafore sú posvätné,“ trvá na svojom mamina. „Tvoj ocko je mestský policajt a veľa ľudí položilo život za to, aby

semafory vôbec existovali. Je to jeden z najväčších vynálezov ľudstva – to si zapamätaj.“

„Tak dobre,“ povzdychnem si.

A tak si tam stojíme, s jazykmi vyplazenými až po zem, a čakáme, až naskočí zelená, hoci nejde ani jedno auto.

Zúfalo odrátavam každé pípnutie semafora: jeden, dva, tri, štyri, píp, píp, píp...

Keď napočítam do trinásť, konečne sa rozsvieti zelená a my sa znovu rozbehneme ako o život.

Je minúta po deviatej.

Ideme neskoro.

Vbehneme do obrovskej budovy autobusovej stanice. Všade je plno ľudí a my sa náhlime ďalej.

Nejaká zahraničná rodina s obrovskou hromadou batožiny na nás zazrie, lebo jej takmer zhodíme kufre. Niečo za nami kričí, ale ja jej vôbec nerozumiem.

Schádzame po eskalátore.

Mamina sa prediera pomedzi dav a všetkým naokolo sa ospravedlňuje.

Je tam fakt veľa ľudí, takže má čo robiť.

Konečne sme sa dostali dole na autobusové nástupištia. Hukot naštartovaných motorov je ohlušujúci, vôbec sa nepočujeme.

„Na ktoré nástupište ideme?“ zakričí mamina.

„Nemám potuchy,“ kričím jej naspäť. „Som rád, že som sem dobehol!“

Stoja tu desiatky autobusov.
Lenže ktorý je ten náš?
Určite je už preč. Odchod bol presne o deviatej a teraz je
deväť hodín, jedna minúta a dvadsať sekúnd.
Zúfalo sa obzeráme okolo seba a mamina vyťahuje mobil.
Ja zatiaľ kontrolujem tabuľky na autobusoch.
Murcia, Valencia, Salamanca, Ciudad Real...
Kde je ten náš?
„Nezdvíhajú to,“ oznámi mamina a zloží.
Beznádejne kráčame ďalej.
Sú dve minúty po deviatej.
Náš autobus už určite odišiel.
A my sme tu zostali trčať.

Ale vtom za sebou začujem hlas:
„Fiasko, ty si fakt slepý!“
Hurá!
To je Camuñas!
A vedľa neho zbadám Tomea, Frfloša aj ostatných...
Mávajú nám z autobusu.
„Nastúpte, odchádzame!“ súri nás Camuñas.
S maminou dáme posledný šprint a prirútime sa k dverám autobusu.
Šofér na nás škaredo zazrie.
„Prepáčte, syn zaspal,“ vyhovori sa mamina.
To je lož!
Veď ona zaspala!
Ja som túto noc takmer oka nezažmúril.
Bol som taký nervózný z cesty, že sa mi nedalo zaspáť.
Konečne sme v autobuse.
Vítajú nás naši tréneri Felipe a Alicia.
„Už sme sa báli, že neprídete,“ povie Alicia.
„Francisco zaspal,“ zopakuje mamina.
No už mi je jedno, že nehovorí pravdu.
Hlavne, že sme to stihli.
Sme tu s celým tímom.
A ideme na výlet.
Pozriem sa Heleniným smerom – sedí úplne vzadu v poslednom rade.

Prihlúplo sa usmejem.
Sme tu všetci. Autobus sa môže konečne pohnúť.
Vyrážame niekam, kde som nikdy predtým nebol.
Je to výnimočné miesto.
Ideme do mesta s najväčším počtom mrakodrapov na me-
ter štvorcový v celej Európe.
Zaostrím na tabuľku na čelnom skle autobusu:
Benidorm.

2

Volám sa Francisco García Casas a práve idem na školský futbalový turnaj v Benidorme.

Väčšina mojich spoluhráčov ma volá Fiasko, a hoci sa mi to spočiatku nepáčilo, už mi je to jedno – veď je to prezývka ako každá iná.

Keby ste to náhodou ešte nevedeli, v našom tíme sú: Camuñas – brankár, Frfloš, Tomeo, Marilyn – kapitánka, Toni, Helena, Anita, Osmička a ja.

Nie sme práve najlepší na svete, ale máme niečo, čo žiadne iné družstvo nemá: uzavreli sme tajnú dohodu.

Sme Kopačky.

Náš tím sa volá FK Soto Alto.

A máme aj hymnu:

*Soto Alto šampiónov má,
Soto Alto radosť vždy ti dá.
Či v detstve a či v puberte,
s nami si na futbalovom koncerte.
Soto Alto koluje ti v žilách,
všade a vo všetkých chvíľach.
Soto Alto je tím snov,
prináša ti víťazov,
la-la-la-lá,
prináša ti víťazov.*

„Čo na to hovoríte?“ spýtal sa Camuñasov ocko, keď do-
spieval. Stál v uličke autobusu a s očakávaním na nás hľadel.

Nikto nič nepovedal.

Tú pieseň zjavne zložil sám.

Pozrel som sa na Camuñasa, ktorý sa zahanbene krčil me-
dzi sedadlami a najradšej by sa bol prepadol pod zem.

„No, nie je to na zahodenie,“ ošival sa Felipe.

„Je to celkom... zaujímavé,“ dodala Alicia.

„Zaspievajme si to všetci spoločne, čo vy na to?“ navrhol
Camuñasov ocko.

„Nie tak rýchlo, hádam sa tu nebudeme prekrikovať,“ zastavila ho moja mamina. „Najlepšie bude, keď to ešte doladiš, a potom sa na to aj s deckami pozrieme.“

„Nie je čo doladovať,“ bránil sa Camuñasov ocko Quique a tváril sa nechápavo.

„Pozri, Quique, deti sú určite unavené z cesty – hádam ich teraz nebudeme nútiť spievať,“ trvala na svojom mamina.

„Ale choď, aká únava? Veď sme vyrazili sotva pred piatimi minútami. Všetci sú plní energie.“

Nato sa mamina pozrela na Quiqueho – teda Camuñasovho ocka – a vyhlásila:

„Nezmysel.“

A bol koniec debaty.

Len čo mamina povie *nezmysel*, znamená to, že diskusia sa skončila.

Pravdupovediac, tá hymna bola hrozná.

A keď ju Camuñasov ocko zaspieval pred celým autobu-
som, bolo to dosť trápne a nikto nevedel, čo na to povedať.

Za iných okolností by sme sa asi začali smiať. Alebo by sme po ňom hádzali pokrčené papieriky a vypískali by sme ho.

Ale v ten deň nie.

V ten deň bol totiž Camuñasov ocko náš hrdina.

Mohol si robiť, čo len chcel.

Zaspievať hroznú pieseň.

Alebo aj niečo horšie.

A my by sme ani nepípli.

A to z jednoduchého dôvodu.

Celý tento výlet na futbalový turnaj totiž zorganizoval on.

Asi som to už spomenul, ale radšej to zopakujem, ak vám to ešte nedošlo: sedeli sme v autobuse a mali sme namierené na futbalový turnaj do Benidormu.

Bolo to prvýkrát, čo mal tím Soto Alto hrať na ozajstnom turnaji!

Počas školského roka sme síce hrali Žiacku futbalovú ligu, ale to sa neráta, lebo tú hrajú všetky školy v okolí.

Turnaj v Benidorme bol skutočný turnaj.

Chystali sa naň tie najlepšie žiacke futbalové tímy.

Keď sme vyhrali posledný zápas sezóny a neprepadli sme sa do druhej ligy, Camuñasov ocko bol taký nadšený, že nám všetkým sľúbil obrovský darček – niečo, na čo vraj nikdy nezapudneme.

A tým darčekom bolo, že nás prihlásil na Medzinárodný turnaj v žiackom futbale v Benidorme, známy pod skratkou MTŽFB.

Camuňasov ocko má u nás v meste cestovnú kanceláriu, takže o všetko sa postaral on osobne.

V skutočnosti to však bol zvláštny darček, pretože celý výlet museli zaplatiť naši rodičia.

„To je ale pekný výmysel!“ odfrkla si Anitina mama.

„To teda,“ pridal sa Frflošov ocko.

„No tak, no tak...“ upokojoval ich Camuňasov ocko Quique. „Vybavil som predsa tímu účasť na najdôležitejšom turnaji celého leta a navyše si za cestu autobusom ani za hotel neúčtujem žiadnu prirážku. Normálne na tom ešte aj prerobím.“

Niektorí rodičia jeho nápad považovali za nehoráznu drzosť, no keďže sme už na turnaj boli prihlásení a všetci sme sa poriadne tešili, nakoniec nám to zaplatili.

Po dlhej úvahe sa rozhodlo, že na turnaj pôjde všetkých deväť členov nášho tímu, naši dvaja tréneri Alicia a Felipe a ako zástupcovia rodičov moja mamina a Camuñasov ocko, ktorí budú robiť dozor.

Dokopy nás bolo trinásť.

Trinástka vraj nosí smolu.

Ja ale nie som poverčivý.

To sme však ešte netušili, že okrem futbalu bude na turnaji pred nami stáť aj ďalšia záhada – a to oveľa väčšia než tá so spiacimi rozhodcami.

Záhada, ktorá mala od žiackej hry poriadne ďaleko.

Ale poďme pekne po poriadku.

Hneď po príchode do Benidormu sme urobili to, čo by na našom mieste urobil každý.

Namierili sme si to rovno na pláž.

3

Bolo tam viac ľudí ako v metre počas rannej špičky – viac ako kdekoľvek inde, kde som sa dovtedy ocitol.

„Nieže sa stratíte!“ varovala nás mamina.

A všetci sme sa rozutekali.

Na benidormskej pláži je svetlý jemný piesok a v diaľke je z nej vidieť obrovské mrakodrapy. More bolo vyhriate.

Tak veľmi sme sa tešili na kúpanie, že aj keby bolo ľadové, vrhli by sme sa doň priamo po hlave.

Prví dobehli k vode najrýchlejší členovia nášho tímu – Marilyn a Toni. Tí sa síce vôbec nemajú v láske, ale aj tak sa do mora šupli naraz.

Ja som dorazil ako posledný, pretože ranný bežecký výkon na autobusovú stanicu mi dal poriadne zabráť, takže v ten deň sa mi už vôbec nechcelo pretekať.

A aj preto, lebo ja si pred vstupom do vody musím najskôr namočiť prsty na nohe. Nevieť si pomôcť. Môj brat je z tých, ktorí do vody hneď skočia šípku, a podľa neho som zbabelé dečko, ale mne je to jedno. Ja si ju jednoducho musím odskúšať prstami na nohe – a komu sa to nepáči, má smolu.

Helena si zastala vedľa mňa. Mala na sebe čierno-biele pruhované plavky, ktoré jej priniesol ocko z ciest po Afrike.

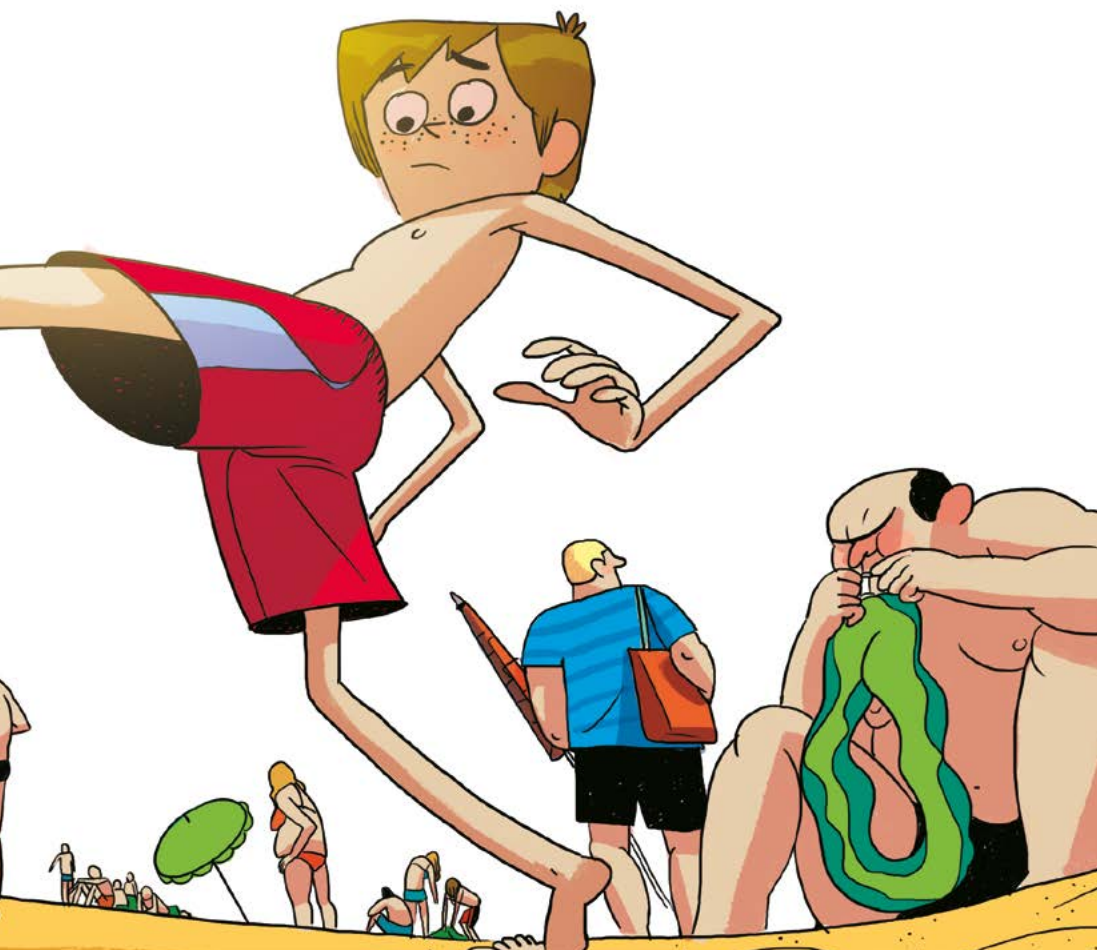

Zbadala ma, ako si namáčam palec do vody, a zaostrila na mňa zrak.

„Čo sa bojíš?“ spýtala sa ma.

Ale usmievala sa pritom.

Zadíval som sa jej do očí a spomenul som si na tú noc, keď sme si dali pusy. Už som hovoril, že Helena má tie najväčšie oči na svete, a keď sa na vás pozrie, máte pocit, akoby vám čítala myšlienky?

Minule mi v noci na futbalovom ihrisku dala pusu.

Keby som mal o sebe napísať knihu – tak ako to robia futbalisti alebo herci, ktorí vo svojich autobiografiách približujú celý svoj život –, stálo by v nej, že to bola tá najlepšia noc, akú som kedy zažil. Aj keď väčšinu ľudí by zrejme viac ako nejaké bozkávanie zaujímali futbalové historky.

Nemal by som im to za zlé.

Našťastie si však medzi pusou od Heleny a futbalom vyberať nemusím, lebo to by bolo naozaj ťažké rozhodovanie.

Helena stála vedľa mňa a uprene na mňa hľadela tými obrovskými očami a ja som si pomyslel, že ma už asi nikdy nepobozká a že tá jedna pusa bola výnimočný okamih, iba kratučký záblesk čohosi čarovného.

A vtom sa pomedzi nás prehnal hurikán, ktorý nás oboch odrovnal.

„Letííím!“ jačal Tomeo a prefrčal okolo nás ako veľká voda.

Tomeo je z nás najmohutnejší a hrá na pozícii stopéra. A vodu miluje asi tak, ako ju milujú slony.

Hodil sa do mora na jeden šup a všetkých, ktorí už stáli vo vode, stiahol so sebou pod hladinu: Frfloša, Camuňasa, Anitu aj Osmičku.

Plážový plavčík si to všimol a podišiel k nám.

„Opatrne s tým šantením!“ napomenul nás.

Zostal na brehu, ale mal nás pod drobnohľadom.

„Ten je ale fešák, že?“ uškrnula sa Marilyn na Helenu. Tá sa iba letmo pousmiala, a práve keď som sa jej chcel opýtať, či so mnou pôjde do vody, Marilyn ju schytila pod pazuchu a spolu odkráčali niekam preč, aby sa mohli zhovárať o bab-ských záležitostiach. Neustále pritom poškuľovali po tom výrazne opálenom plavčíkovi v krikľavooranžových plavkách, ktoré bolo určite vidieť aj z okruhu niekoľkých kilometrov.

Mal som sto chutí vyhlásiť, že ja síce nemám svaly ani nemeriam meter osemdesiat a ešte som nestihol chytiť bronz,

lebo som na pláži sotva päť minút, ale zato mám iné prednosti... Nechce sa mi ich teraz menovať a ani si na ne takto narýchlo nespomeniem, ale sú oveľa dôležitejšie ako nejaké svaly či opálenie.

„Helena sa s tebou vraj iba zahráva,“ ozvalo sa zozadu.

Otočil som sa.

Stál tam Toni.

Frajerík Toni.

Práve vyšiel z vody, bol celý mokrý a rukou si prehrabol vlasy dozadu.

„To sa aspoň povráva,“ dodal.

„Neviem, o čom točíš,“ odvrkol som.

„Pozri sa, mne je to vlastne fuk,“ uškrnul sa Toni. „Ale mal by si si dávať bacha, pretože medzi ľuďmi sa už šepká, že sa ti páči baba, ktorá o teba nemá najmenší záujem. Ani nevieš ako a budeš každému na smiech.“

„Hmmm...“ zamumlal som.

Ostatní sa jašili v morských vlnách.

„Rob, ako myslíš,“ vyhlásil Toni, „hovorím ti to len pre tvoje dobro.“

A znova sa hodil do mora.

Toni je najnamyslenejší z celého tímu, ale zároveň strieľa najviac gólov. Nikto s ním ktovieako nevychádza a navyše je jasné, že aj jemu sa Helena páči.

Napriek tomu sa mi jeho slová vôbec nepozdávali.

Je pravda, že Helena sa v poslednom čase správa dosť čudne.

Veľa sa smeje.

A stále sa so mnou kamoší.

Ale po tej puse sa niečo zmenilo.

Neviem to presne vysvetliť.

Akoby medzi nami už nebola taká dôvera ako predtým.

Akoby sa mi vyhýbala.

Neviem to inak opísať.

Zamyslene som pozoroval Helenu a Marilyn, ktoré si stále niečo šepkali, a vtom ma niekto ošpliechal vodou.

„Pod' už, Fiasko, čo tam stojíš ako prikovaný?“

Bol to Camuñas.

Ako inak.
Znovu ma ošpliechal, aby som sa vraj už konečne išiel
kúpať.
Rozbehol som sa za ním.
Konečne som sa celý namočil.
A na chvíľu som všetko pustil z hlavy.
Helenu.
Bozkávanie.
Toniho.
Futbal.
Turnaj.
To všetko sa rozplynulo.
Nechal som sa unášať vlnami.
A bolo to skvelé.
Hodnú chvíľu som sa len tak vznášal
na hladine.
Až kým sa neobjavil on.
Ten *Francúz*.

4

Vyzeral ako typický chalan z televíznej reklamy.

Blondávy, so žiarivobielym úsmevom a s modrými očami, v parádnych plavkách. A bol vyšší ako ja.

Mohol mať asi dvanásť rokov a všetky baby naňho civeli ako na zázrak.

A on sa zatiaľ rozprával s Helenou.

Po francúzsky.

Tak počkať: *Helena vie po francúzsky?!*

Kedy sa to naučila?

V škole máme predsa angličtinu.

Ako to, že hovorí po francúzsky?

A navyše sa stále chichotala. Celý čas. Zdalo sa, že všetko, čo jej ten Francúz hovorí, je ohromne vtipné. Možnože vo francúzštine znie každá hlúposť oveľa zábavnejšie.

Vyzerali, akoby sa poznali celý život.

„A to je akože kto?“ zisťoval som.

„Netuším, ale je fakt pekný,“ zhodnotil Camuñas.

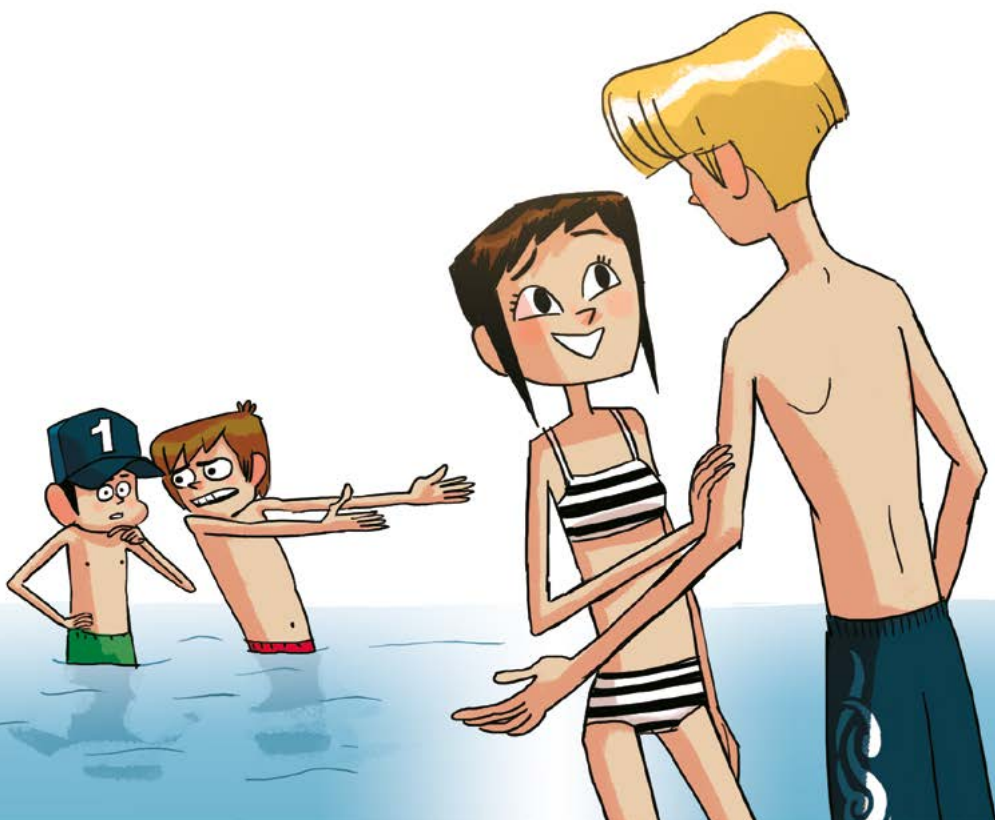
„A to máš odkiaľ?“ osopil som sa na neho.

„To je jasné na prvý pohľad,“ vysvetlil. „A navyše: je to Francúz.“

„Hej, hej,“ odvrkol som.

„Pozrite sa, ako sa ho dotýka!“ zvolal Tomeo.

„Čo to trepeš?“

Lenže Tomeo mal pravdu. Počas rozhovoru si Helena a ten chalan vymieňali letmé dotyky – raz sa im stretli ruky, inokedy ramená. A ich smiech bol čoraz hlasnejší.

„Nedotýka sa ho. Dáva mu štuchance, lebo...“ začal som, „... lebo to je taký francúzsky zvyk.“

„Dotýkať sa pekných chalanov?“ podpichol ma Camuñas.

„Toto nedopadne dobre, verte mi,“ vyhlásil Frfloš.

Už len ten nám tu chýbal.

„A prečo by to nemalo dopadnúť dobre?“ zisťoval som. „Veď Helena je iba slušná – videla osamoteného cudzinca, tak ho išla pozdraviť.“

„To určite,“ uškrnul sa Camuñas.

Vtom sa vedľa nás zjavil Toni.

„Vidíte to aj vy?“ spýtal sa.

„Čo ako?“ Tváril som sa akoby nič.

„No čo asi? Helenu s tým žabožrútom.“

„Ani som si nevšimol,“ zaklamal som.

„Ja hej,“ ozval sa Camuñas. „Je to ten najkrajší chalan, akého som v živote videl.“

„Zase s tým začínaš?“ zahundral som.

„Čo, vy neviete, kto to je?“ čudoval sa Toni.

„Nejaký Francúz, ktorý si vyšiel na pláž.“

Toni pokrútil hlavou.

„To je Luccien!“ zvolal.

Všetci sme sa naňho pozreli a snažili sa pochopiť, o čom to točí.

„No veď Luccien – hviezda tímu Cronos.“

Čože?!

Tak pekne poporiadku...

Cronos je najlepší žiacky futbalový tím na svete.

A Luccien je najslávnejší detský futbalista všetkých čias.

Dokonca sa objavil na titulke časopisu *France Football* spolu s Messim.

Prekonal všetky gólové rekordy.

A hovorí sa, že už má podpísanú miliónovú zmluvu s Manchesterom United, kam pôjde hrať, len čo dovŕši pätnásť rokov.

Takže ten blondiak je Luccien!

„Toto vôbec nedopadne dobre,“ predpovedal znova Frfloš.

Mlčky sme ďalej pozorovali Helenu, ktorá sa stále rozprávala s Luccienom.

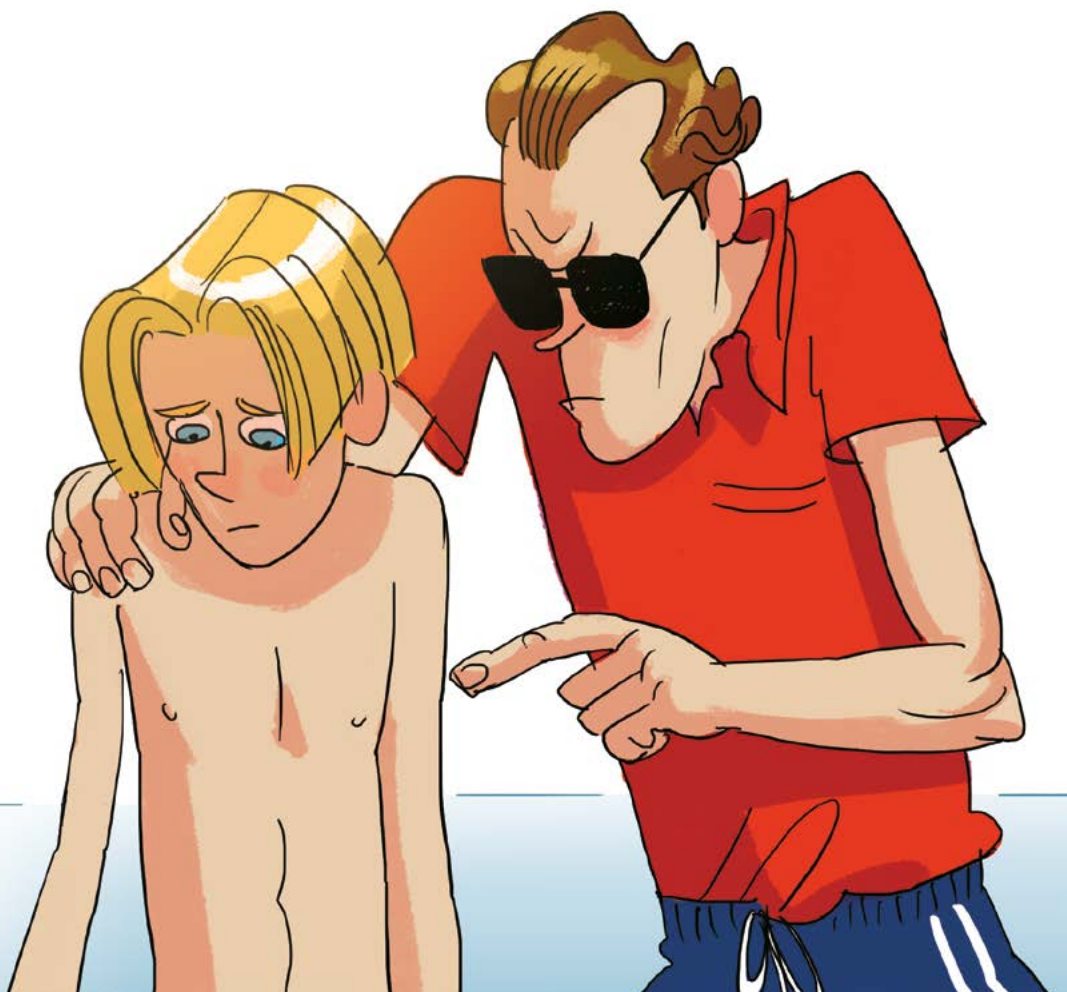
Zrazu sa na scéne objavil nejaký muž. Bol to tiež vysoký svetlý typ, na očiach mal slnečné okuliare a vyzeral poriadne nabrúsene.

Schmatol Luccienu za plece a začal na neho chrliť niečo po francúzsky. Hovoril dosť nahlas a veľmi rýchlo, no my sme, samozrejme, ničomu nerozumeli.

Luccien sklopil hlavu a už sa neusmieval.

Následne sa otočil na Helenu, niečo jej povedal a pobral sa s tým mužom preč.

Helena sa ešte chvíľu pozerala ich smerom.
Potom sa otočila a podišla k nám.
„Ty si sa bavila s Luccienom?“ vyzvedal Toni.
„Je to veľmi zlatý chalan,“ odvetila Helena.
„A veľmi pekný,“ povzdychla si Marilyn.
„Je to fešák,“ vyhrkol Camuñas.
Helena sa zasmiala.

„Už musel ísť, lebo ho v hoteli čakajú na rozhovor,“ vysvetlila nám. „Ale zajtra sa s ním uvidíme na ceremoniáli.“

„Na ceremoniáli?“ nechápal som.

„No predsa na otváracom ceremoniáli futbalového turnaja,“ spresnila Helena. „Cronos hrá prvý zápas.“

Na okamih sme všetci úplne stuhli.

Cronos hrá na našom turnaji?

„Toto v žiadnom prípade nedopadne dobre.“

Všetci sa otočili.

Lenže tentoraz tú vetu nevyslovil Frfloš.

Bol som to ja.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Kopačky 2: Záhada siedmich gólov do vlastnej brány.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.